

Les xifres, amb sa eloqüència, ens ho diuen sense embuts.

	Ptes.	Ptes.
Guany del metge en un poble (fins essent envejable)		10.000
Amortització anyal del títol segons havem convingut ...	1.746	
Tributació que ha de pagar al Estat per utilitat	500	
	<hr/> 2.246	<hr/> 2.246
		7.754
25 % a deduir (com a despeses de la categoria social en què ens col·loca la possessió del títol)		<hr/> 1.938
Vertader valor en renda del títol de Metge (al any)		5.816

Conseqüències: El guany d'un metge és insuficient per a viure amb el *decorum* que correspon a la seva jerarquia i, si no guanyem el necessari, és perquè començem nosaltres mateixos a no estimar-nos. Tots els metges i, sobretot, els rurals, som, doncs, candidats a utilitzar la Caixa de Beneficència.

El servei per conducta és un servei dolent; perquè fem un preu avui i el mantenim igual, passi el que passi, durant anys i anys. La conducta hauria d'ésser modificada, en períodes de temps, no superior a cinc anys.

Entestar-nos a fer el que ens van llegar els nostres avis i besavis és senzillament suïcida. Cal que caminem el nostre camí, fets els ulls sempre a les realitats de la vida. Solament així la Caixa de Beneficència serviria pel que ha de servir, *per als inevitablement caiguts en la lluita per la vida.*

Pobla Claramunt, febrer 1926.